

— Пъврага му и крушитѣ и на-
мѣрата! Нали го найде живъ и здравъ.

На другия денъ дѣдо видѣлъ на
мегдана Пѣйчо и Дуньо и ги погналъ
съ патеригата да имъ отупа праха.

щаваха съ тази поди-
гравка.

* * *

Другъ пътъ се подиграли съ по-
па. Цѣла нощъ дрѣмалъ дѣдо попъ
въ хладната воденица да чака
редъ. А когато се разсѣмнало и
насипалъ житото, излегналъ се въ
колата да го напече слънцето и
задрѣмалъ.

По едно време ето ги Пѣйчо и Дуньо.

— Добро утро, дѣдо попе! —
викналъ Дуньо.

Дѣдо попъ трепналъ, отворилъ
очи и поздравилъ.

— Абе, дѣдо попе, — рекълъ
Пѣйчо, — тамамъ те видѣхъ, чакай
да те попитамъ, вѣрно ли е дето
казва баба.

— Кое?

— Че всичко си знаелъ.

— А че знамъ — съ божа помощъ.

— Като знаешъ, я ми кажи, защо
месечината е такава бледа.

И посочилъ съ пръстъ закъснѣ-
лата месечина.

Дѣдо попъ погледналъ съвсемъ
избледнѣлата месечина, поприми-
галъ на парциали, защото очите го
болѣли за сънъ, и рекълъ:

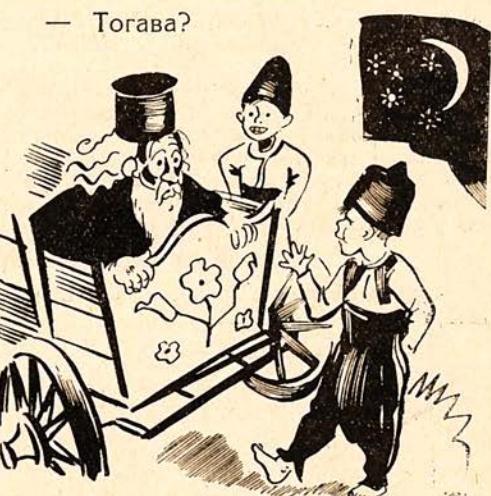
— Бледа е, защото слънцето
свари да я огрѣе.

— Ето че не знаешъ! — викнали
въ единъ гласъ двамата палавци.

— А, а, а? Чакайте! Защото се
е засрамила отъ слънцето.

— Не е. Ако се е засрамила,
щѣше да се зачерви.

— Тогава?

— Тогава не знаешъ! — викнали
Дуньо и Пѣйчо. — Чувай, ние да ти
кажемъ: — Месечината е бледа, за-
щото цѣла нощъ не е спала като
тебе. Ако не вѣрвашъ, иди се ог-
ледай въ черния бакъръ, съ който
поимъ малачето.

Следва.

Е. Кювлиевъ.